

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spať měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjež knihiczišcžeńni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njeđžela Rogate.

1. Tim. 2, 1—3.

„Pšchede wschěmi wězami,“ tak naš šwjaty japoschtol k dobroproschenju napomina. To je po tajkim głowna wěz wěrneho křesćijanana. My ewangelszy šo pomščitkowneho měšništwa křwalimy. To by hubjenny měšnik był, kiž by jenož šam ša šebje psched Boha stupil. Šdnž je tež w bibliji mało měštnow, kotrež k dobroproschenju napominaja, čim wjazny je měštnow, hdžež šo nam dobroproschenje šwjatnyh mužow Božich jako wopišmo dawa. Abraham šo modli ša Sodom, Mójsaš, Samuel, Dawit, Salomon, Jeremiaš, Daniel a dr. ša šwój lud, Křystuš ša šwójich wuczobnikow, tež ša tnyh, kotřiz to halle budža, Šchěžepan ša šwójich njepšcheczeljom, Pawol ša šwoje wošady. A wopravdže: dobre wopišmo je móžnišče hač wjele šłowow.

Dobroproschenje je křóna modlitwy,

1. šhto wopšhija? 2. šhto dokonja?

Dobroproschenje ša wschitkich čłowjekow šwjaty Pawol šebi žada. Na tym pošnawamy japoschtola pohanow, kiž praji: Bóh čže, šo by wschitkim ludžom pomhane bylo a šo bychu k pošnaczu teje prawdy pschischi. Njedyrbjeli my pschede wschěm dobroproschenje čžinicž ša šwójich najbližšich? Wy starschi macže šwoje džěczi woczahnyčž niz jeno ša tutón šwět, ale tež ša tamny šwět. Nočžecže k temu najšěpšchu pomoznu wěz nałožowacž — modlitwu? Šatať ša šwoje pola a šwony prošy. Nočžecže

ša rolu wutrobow šwójich džěczi prošycž, šo by Bóh tón šnješ waschemu roššwanju dobre tyeže dał? Čžecže je šwójimi proštwami čžakacž, doniž njeje džěcžo na šmjercž šhoriko abo głuboko do hrěcha padnyło? A potom: džěcžo je starschiskeho domu poržehnje. Ty, nano a maczi, njemóžesh wjazny ša nim křodžicž ani šwojej ruzny nad šwójim lubuškom šchitujó džeržecž. Tola, ty to móžesh, twoje modlitwy budža twoje džěcžo kaž murje wobdawacž w tyšazornych strachach čžěla a dusche. Wy džěczi, kač čžecže šwójimaj starschimaj wschitke dobroty šaplacžicž? Šeju poškluchacž, jeju w čžesczi mēč a jimaj čžescž čžinicž, jeju junu k šebi wsacž a jeju gładacž — to wschał je jara pěčne a křwalobne. Ale najšěpšche šaplacženje je dobroproschenje ša njeju. Wy bratsija a šotry, kotřiz šo tač lohzy roškoricže, wěšcže, i čžim šo njerjad roškorny hižom pschi špocžatku šadušy? Šdnž mješ šobu dobroproschenje ša šebje čžinicže. Wy mandželszy, šcže wot Boha hromadu wjedženi, šo byšcže šo čžim dlěje čžim lubšcho mēli. Šičes dobroproschenje, kotrež jedyn ša druheho čžini, šo njewidomny šwjast wokolo wutrobny wije. —

Šdnž pač šwjaty japoschtol k dobroproschenju ša wschitkich čłowjekow napomina, dha špomina niz jenož na tnyh, kiž nam blisko steja, ale tež na tnyh, kiž wysche naš steja, na „křala a na wschěch wjetchow.“ Šehdy, ša Pawolowy čžak, šuromy křwělacžny křěžor Nero na trónje šedžesche a w provincach bohotojo křježachu, kotřiz křesćijanow pschecžehachu. A tola dnyrbjachu šo křesćijenjo ša nich modlicž. Šať wjele bóle my ša šwoju křesćijanšku

wyschnoscę! Króny a szepciarje su czeźke brēmjenja a wulke samolwjenja žadaju. Tehodla nješmēmny šwaricz, ale wjele bóle šo modlicę. Ša dobru wyschnoscę dyrbinny i luboscę a i džakownoscę prošycę, ša hubjenu wyschnoscę pať, šo by Bóh tón Anješ ju polepschil.

Wysche teho pať ma šo dobroproščenje činicz ša wschittich, kotrychž je Bóh tón Anješ nam blisko pschinješl. Šak wjele štrawjenjow, kať wjele pscheczow wschēdnje pať rtnje pať pišomnje wudželujemy! Šo pať njeby twoje „pomhaj Bóh“ a twoje „wjetschpomasny“ hołe šłowo bylo, dha staraj šo ša to, šo by kóždy postrow byl modlitwa a kóžde pschecę dobroproščenje. A jako stawy jeneje kschesczijanskeje zyrkwje modlmy šo k Bohu jedyn ša drugeho, duchowni ša wošadnych a wošadni ša duchownych. Duchowni — wošebje wulkich wošadow — njemóža do wschēch domow kšodžicz, ale k Bohu šo modlo w dobroproščenjach žyłu wošadu pschekšodžuja. W powšchittownej zyrkwinej modlitwje tež ša wotpadnijemych prošymy, kotrymž na žane druge wašchnje blisko pschińcz njemóžemy. — A dyrbjal jenož ewangelski ša ewangelskich, katholicni ša katholicnich prošycę, niz pať tež kóždy ša stawy druhich zyrkwjow, a to čím bóle, čím wjazny šu tamni do wopacžnych wučebow šaschmatani? Šacž šo hišcę junu swontowne šjednocjenje wērutowšnacžow štanje, to njewēmny; ale duchowne šjednocjenje w dobroproščenju mamy. Tuto jene štadło psched jeneho pastyrja štupi, tu šo i najmješča i džēla Anješowa prošwa dopjelni: „šo bychu wschitzny jene byli!“

Alle to: „ša wschittich cžlowjekow“ hišcę dale pokazuje. Žudy semje šebi psches wobthod a witowanje pscheczo bliže štupaju. Dyrbjeli pať cžlowjekojo jenož swontowne niz tež šnutšlownje šo bližecę? Pomhajmy k temu psches dobroproščenje ša wschittich cžlowjekow. Pschetož dobroproščenje je křona modlitwy.

2. Šchto pať nētk dořonia? Njenje je, šwojemu šobucžlowjetej i cželneje abo duchowneje nudy wupomhacž. A temu wschac nam hušto šrēdki a možy pobrachuja. Dobroproščenje pať móže tež najšłabschi a najšhudšchi činicz. Mišionar pola pohanow byč njemóžesch, a tola psches šwoje modlitwy jo šamóžesch. A hdy by nēchtó wschitke twoje dobroty wotpořasať, twoje dobroproščenje njemóže wotpořasacž. A hdy by wschitko napominanje a warnowanje podarmo bylo, dobroproščenje jako pošledni šrēdk wostanje. A potom: nēkotrežkuliz šle šłowo njeby šrēczane abo pišane bylo, hdy by šo ty najpriedy ša teho drugeho modliť. Šchtož šo pať šwēru k Bohu modli a dobroproščenje čini, tón njewidomny w štatnym knježerstwje, haj w šamym šwētnym knježerstwje Božim šedži, byrnjež hewať na šemi ničšo prajicz njemēl. Šotšiz šwēru šo k Bohu modla a dobroproščenja cžinja, cži šu kaž hacjenje pscheczitwo nawalnym žolmam škaženja, woni šu kaž rešerva šady wójšta šēdžerškeje zyrkwje.

Nima dha nētk šwjaty Pawol prawo, hdyž rjeknje: Dobroproščenje je dobre — mjenujžy šo naš šamych, k temu tež Bohu špodobne? Pschetož hdyž tež Bóh tón Anješ našcheho dobroproščenja njepotrjeba, dha jo tola žada k našchemu žohnowanju. Šak pať budžemy šo džiwacž, hdyž we wēcznej šbóžnosći špóšnajemy, šo šu našche šnadne modlitwy šobu šaplecžene do štawišnow šwēta a zyrkwje a jenotliwych cžlowškich dušchow, haj šo šmy šnadž psches to jenej dušchi k žiwjenju pomhali. O Božo, kajke wješele, šchtož dušchi pomha wot šmjercę! — Šamjen.

Bóh wschedomóžny šymjo a plód wobradža a wobarnuje.

2. Kor. 9, 8—11.

Šłóš (242): O Božo lubošny! atd.

Bóh wschedomóžny je, šiz šym a žně šam dawa;
Šak jeho dobřota Tu ženje njepšchestawa.
— Duž džak a modlenje Šom' šwólne pschinješmy,
Šo džēczi džakowne A lube jemu šmy!

Šchtož dořtawamy, je Dořcę we wschēm pscheczo wscheho;
Šam wschelka hnada je Še žohnowanja jeho
Ššo wschēdnje šlicžila, Šo bychmy bohacži
Ša dobrych wupłodach Ššo psched nim ščiniłi.

Šón šymjo roššywa A žiwnošcę šhudym dawa;
Šaš jeho ruťa je Ššched šchodu šathowala,
Šdyž na žnjach šhowamy Do brožnjow bohacę
A jeho šhwalimy, Šo dobročimny je.

Nječ plody prawdošcę Džē jemu pschinješmy,
Nječ psches šwēt k njebjem W dom pscheczo špēschnje džemy!
Ššo šwēni pošazmy Ša Božej winizy,
Šo polo plódnive Šak šami jeho šmy! —

Šchtož Bohu woprjuje Džak pošlušny a šwēny,
Šón plódnny wostanje A domoj cžehnje mēny
Ša dobrych bohaty Tu škutkach prawdošcę,
Dóžž junu herbuje Šaj wēczny šbóžnosće. —

U.

Radscho nētk!

Wubjerny duchowny Dr. Chalmers šlyšesche ras w šewjernej Šchottškej jenu knjeni na to škoržicz, šo jejna czežkšhora džowka wo nabožinje ničšo wjedžicz nochze. Wona jeho prošesche: „Rēcžcę tola Wy i njej. Mój muž a ja a nēkoti pscheczēljo šmy to špytali, ale jejne jadžerjenje bē pscheczo wotkšowaze.“

„Nó, ja čžu widžecę, šchto šo činicz dawa.“

Šón tu šhoru hižom šnajesche a hacž na najpscheczēlnišcho i njej rēcžesche, bjes teho, šo by šo nabožiny podobnył. Šako bēchu jeho potom i njej šameho wostajili, šo ju wón i najwutrobnišchim hłošom woprašča: „Waš drje šu wēcę i nabožinu šhētro wjele cžwilowali, njewērno?“

„Šaj, wēšo!“

„Njedyrbju wašchim pschuwšnym prajicz, šo nochžyli bližšche šchēcž mēšazow ani šłowčžka wo nabožinje rēcžecę?“

Šhora šo trochu poštróži a džesche: „Ša šym jara šhora; šchto wē, hacž šym ša poš lēta hišcę pschi žiwjenju!“

„Dha prajmoj šti mēšazy!“

„Šti mēšazy! Šchto wē, hacž budu hišcę tak dořho žywa!“

„Šak by i jenym mēšazom bylo?“

Šhora i lohka ššepjetasche: „Ša njewēm —“

„Čžemoj tyžēn prajicz?“

„Šak hacž na poštajeny džēn to wotštorcžicz, tola rada nochžyla!“

„Wy macę žyle prawje“, duchowny rjekny, „ja šym tež Wašcheho nahlada; lēpje je, tu wēž njewotštorcowacž; mój čžemoj nētko na mēcę wo lubym Bošy a wo wēcznosći rēcžecę.“

Šón rēcžesche a modlesche šo i njej, wutřoba bu jej lóžšča a šwobodnišča, wona mējesche radošcę a trošcht na jeho blisťošcži a šlyšesche rada, hdyž wón wo tym k njej rēcžesche, šchtož dušchi mēr a pošoj dawa.

F.

Praschenje a wotmolwjenje.

Kak móžu Boha čješćić ja? —
 Hdž mjelču stajnje jemu
 A w čašu nudy, hubjenstwa
 Tež podwolam ho wschemu;
 Hdž w Bošu wjekele
 Je moje fšewjenje.
 S tym je wón čješćeny,
 Ssym-li pschez' sadomny.

Kak móžu Bohu služicž ja? —
 Hdž wschědnje činju rady,
 Schtož jeho słowo pschitasa
 A dokonjam to i hnady.
 Hdž, k wschemu swólnowy,
 Ssym jemu poddaty,
 Tež hdž ho čželo pschecžiwja. —
 Tak ho jom' služicž saleža.

Kak móžu Boha lubowacž. —
 Hdž i wješelom ja khodžu
 We wschěm, schtož chze mi pschitafacž
 A schtož tež pschezo rodžu; —
 Hdž bližšoh' lubuju,
 Toh' ženje njesrudžu.
 D k temu, luby Božo ty,
 Mi móžeš pomhacž jenicžy.

Jurij Bróšf.

Wupschestrjenej ruzy luboscže.

Stary fromny Valerius Herberger něhdy pschi šmjertnym ložu swojeho schěščlětneho džěščza na kolenomaj klecžesche. Rónž běšče blifko, nan to wjedžišče a jeho wutroba chyzšče ho jemu pušnyč, tak wón to džěčžo lubowasche. A wono bě tež lube, fromne džěčžo, teho dla mějesche je nasch Šbóžnik hiščeže wjele lubšcho.

A Herberger ho džěčžo woprascha: „Moje džěčžo ty nětko bórny wot naš pónđžesč a wumrějesč; njebojišč ho tež šmjercže?“

„Ně, luby nano“, khore džěčžo wotmolwi, ja ho wumrjěčža njeboju.“

„Čžehodla dha ho šmjercže nještrachujesč?“ ho nan dale praschjesche.

„Dokelž džě k Tesužej du, kiž ma mje tak lubo“, bě jeho pobožna wotmolwa.

„Ale i wotkal dha wěšch, so ma čže wón lubo?“ praschjesche ho nan dale. A khore šmjercžspróžne džěčžo, kotrež i žyla nješrosnymi, čžehodla ho nan tak džiwne prascha, ho se šwojich šahšwčkow spróžniwje posběže a i wulkimaj, hlubokimaj wóčžtomaj, kajšej maju jeno mrějazy, na nana hladašče; potom wono swojej rucžy wupschestrje a i hlubokim hnučžom rjekny: „„Takle je džě wón ja mnje na šchižu wišal!““ A na to wono bješmóžne do šahšwčkow wróčžo padže, spróžnej wóčžy ho šandželišchtej a mucžna mala wutrobka běšče šbóžnje wušnyla — w Tesužowymaj rukomaj.

Tak je wón tež ja mnje a ja tebje na šchižu wišal! Špominasch na to, luby čžitarjo? A móžesč ho ty hižom trošhtnje a se wschěj nadžiju na to špuschčezč, tež dyrbjal-li ty dženska hiščeže wumrjěčž? —

F.

Kak Jesuž ruku na wutrobu kladže.

W niškej khěžy bydlešche khuda wudowa se šwojimi tšjomi džěčžimi, wot kotrychž jene, schěščlětna džowčicžka, khora ležesche

a njeběšče tež ženje prawje štrawa byla, a wudowa džělasche a pschědžesche sa šwoje džěčžatka, wjelež móžesche, a macžesche k temu se šhšami. Tón Šnjes pak praji: „Sa šym twoju modlitwu šhšchał a twoje šhšy widžil.“ Šef. 38, 5. Khora Šaňžka bě jara hubjene džěčžo, na wješ bě lědom pschischla, ale se šlotymi hašami njebjeskeho města bě šnata. Ššchi šwojim hubjenštwje móžesche jara rjenje špěwacž. Šejne najlubšče špěwanje bě: „Hdže namaka dušcha šwój statok a dom?“ W tutym špěwanju pohladuje wona se šwojeho khudobneho lěhwa k hornjemu Šerufalemej, se šlotu natwarjenemu, a šhšchi wot tam šem haršow klineženje pschěd štolom Božim hacž do šwojeje čžicheje komorki. Štary šušod Jan i běkej hlouu a i ššepjetatymaj rukomaj, ale lubowat rjaných duchowných khěrlušchow, šhda wjele pschi khorej.

Tón wječžor, wo kotrymž rěčžu, je wschitko čžišče wo ištwe. Šaňžka njemyšli na špěwanje, leži pak žyle čžišče, špadnjenej licžy štej wschěj čžerwjenej, tak ho horitej. Na jene dobo wola: „Macže, macže!“ Macž kolo šastajiwšchi a štanjšchi džě se šwěžu k ložej. Džěčžo ma wulku čžěšnotu. „Macže“, rjekny, šawolajče šušodom a modlcže ho!“ Hdž macž se šušodami pschidže, rjeknje: „Ach, šlafncže ho wschitžy a modlcže ho!“ Wschitžy ho pschi ložu pošlafnu, we ložu wbohe džěčžo šedži, džerži swojej rucžy twjerdže štyknjenej a štrjepjele štyšnosče steja na jeho blědym woblicžu — wschitko je žyle čžišče. Na jene dobo swojej rucžy rósno pušchčiwšchi, praji i roššajšnym woblicžom: „Nětko mi Šnjes Šesuž šwoju ruku na wutrobu kladže.“ A džiwne, wschitka nusa a bolosčž bě precž wsata, — čžišče džěčžatko wotšal wucžahny. Tym pak, kotšičž klecžachu, je bylo, jako budžišče Šesuž čžělnje pschi ložu štal, jako budžichu hiščeže jeho dych šhšcheli.

„Do twojeju rukow porucžam ja šwoju dušchu, ty šh mje wumohl, Šnježe, ty šwěrný Božo!“

Wotrodženž.

(Po čžěškim.)

Schtž wo šwoju wótcžinu njerodži,
 Tón lubosčž njech nanihdy nješłodži
 We wutrobje wotrodženškej!
 We šrudobje ani we wješelu
 Šsej pschecželšta lubosčž na wutrobu
 Toh' nješwěrnoh' nješchitkóčžej!

Schtž wótzow rěčž tupi, ju wušměwa
 A narod šwój hanibnje šazpiva,
 Wšcho dobre tom' we dušchi šhiš!
 Njech jashk jom' pscheradny woněmi,
 Njech placži sa šlěpža mjes ludžimi,
 Šso w žušbje bješ potomšwa miš!

Njech žane ho šbože jom' nješměwa,
 Wroš, štyšš jeho wěčžnje njech wobdawa
 A rapak joh' woblétuje!
 Šso šradujče, hlózne wy šawrony,
 Waš našycži pscheradniš wótcžiny,
 Kiž hanibny wotrodženž je!

F.

Sserbowka.

Šistorišta novella wot R. Židuša. Šešerbšchčičil K. A. Fiedleř.

I.

Ššches hluboki pěš Delnjeje Šužizy jedyn wječžor w septembri lěta 1429 dwaj rycžerjej na mucžnymaj šonjomaj k wotšhšnje-nemu šónzej šwojeho džěniškeho pučžowanja jěchášhtaj. Džš a džš

ko jedyn jejnej konjow dla tołstych shtomownych korjenjow, i pšlom i lohka pschifrytnych, potkny a jšdnikow nufowasche, na swojej swěrjeczi kędzbowacz, kotrejž ko sdaštej swuczenej bycz, twjerdschu pódu pschetracžecz. Psches pucz kłmurne halosy kłójnow wišachu, kotrejž ko do njepšchemidneje daliny rosschěrjachu a pohladej k njeby tu šamu jenatocž posficžachu, jako plona pódá spróbnej nošy. Dale jenatocž njebē pak bjes snamjenjow žiwjenja. Tu a tam kur někajšeho wuhelza (Meiler) nad wjeršchlami shtomow pomalu horje stupasche, a často sescherjenny šajaz psches pucz pschēbēža, a lišča a šorna šwoju potajnu čžēt psches puščžinu pytasčtej.

Taj ryczerzej, šašadžitej podobje w polnej bróni, mjelcžizy šwój pucz čžehnjesčtaj. Senatocž krajiny a wotpjatosč wot dolheho a wobčežneho jěcha jeju k rosmłowje malo pohileneju čžinjesche. Wotewrjenaj wišraj dasčtaj woblicži bjes wošebiteho wošnama widžecz; jeno barba wložow a woczow a wobryš bē wšchelaki; hewak i žyła tón šamy muras pošafowasčtaj: wojeřtku wutrobotocž a šazpicže strachoty, i wštej hrubocžju šdruženej.

Mjelcženje tuteju zusbarjow bu psches šup wjazorych koni pschetorhnjene, kotrejž we špšchym kolžu psches lēš šchumjachu. Mjewólnje ko wonaj wobrocžičstaj a widžesčtaj na čžole maleje jšdneje kupy šchwiznu podobu w kabacže a barecže, i kotrehož dolhe pjero šejhrawasche. W někotrej šdalenošči wot njeje dwaj šlužobnikaj šlědowasčtaj, i kotrejuž jedyn se šwojeho konja pschípódlá konja wjedžičše, liž polnu brón ryczerja nješesche.

„To je čžěški bastard“, šchepnysčtaj šebi jšdnikaj, kotrejuž najpriedy šetlachny; „wón pschezo hiščeže tak hordže wołoko čžaha, kaž w tym čžahu, jako bē jeho nan hiščeže žiwj.“ Tola k dolhim rošpomnjeczam njemějščtaj čžaha. Šujny mlodženz bē jeju rucže doščžahnył a jimaj šwój postrow wupraji.

„„Džže čžzetaj, knjesaj?““ šo jeju i jašnym hložom woprašča; „„njobudžich wěrili, šo šmēju i knjesom šanšom se šhorjelza a i knjesom šurtom i Budyščina džženšča hiščeže tón šamy pucz jěchacz.““

„Do šhocžebusa“, bē jenošlōžna wotmōłwa.

„„To je tež mój pucz““, mlodženz njestrachocžiwje šnapšchecžiwj.

„Čžecže šwojich pschuwuřnych wopytač?“ šo knjes šurt i Budyščina praschēsche, pschi čžimž i hanjeřškim wołom na šwojeho šobupuczowarja pohladny.

Mlodženz šo šacžetwjeni, kaž šo šdasche, i hnēmow a wołomik womjelnj. Šotom pak i mērnej dostojnoščju šnapšchecžiwj: „„Tež to, pschetož nětko njeje čžah ša wurubjeneho a i kraja čžělateho kralowšeho šyna, šo šhudny pschuwuřnych šwojeje macžerje hanibowacz; wysche teho myšlu tež runje na to, šo něhdy myšch šyčž popadnjeneho lawa pschēfuža.““

„Ta hordocž wulka njeje, kotraž wot myšche šwoje šbože woczafuje“, knjes šanš se šhorjelza i bocžnym pohladom na šwojeho towaršča rjekny.

„„Čžeho dla mje tak njelubocžiwje pschijimataj?““ mlodženz se šmorschčžentym čžołom šnapšchecžiwj; „„njobudžičstaj šo pschēšlabaj čžuloj, wichorej, šamaj i Čžech hrožazemu, napschecžiwj štipicž — šawěščže, šwój nětkle k šanej i šhocžebusa njejěchasčtaj, šo byščtaj šo i jeho mozu pošhlyniloj. šwój štaj w runym padže se mnu; šwój špomoznošč psches šwjast se šwojim pschinarodženym njepšchecželom pytataj.““

„šžžom džžpacž lēt našch šwjast wobšteji“, šanš se šhorjelza wuwōłá, a mój jako šlubatowaršchej, kotražž mōžetaj šwojemu pschecželej runjo pošficžecz, i šhocžebusšimi wrotami nuts jěchamoj.“

„„Džžpacž krōčž bu džžpacž lēt šary šwjast šamany. Ščštotki

bolho bēchu šwaju prijedownizy njepšchecželjo rodu i šhocžebusa a pschecželjo Čžěščeje; nětko pak je nufa lēš mlodeho pschecželstwa, a woprawdže! nufa budže wulka doščž, šwaju hordocž a šwasche pschecželstwo na pruhu štajecz. Mějczže šo derje! šajšterje šo džženšča wječžor pola knjesa šana widžimj, a ja šamaj radžu, šwojej jašhtaj něšcto bóle we wuřdže džžecz.““ Młodženz da šwojemu konjej wotrošy a se šwojim pschewodžentwom wottal čžerjesche.

Na wołomik jeho prijedawšchej pschewodžerjej wonēmishčtaj. Něšcto, šchtož měješche nahlad kralowščeje dostojnoščže, jako šo šchwizna podoba wyšožy w šedle pošbēhny, a wohniwe wołó i hnēmow počžetwjeneho woblicža šchtrē šapasche, bēšche jeju k mjelcženju pschijnjēšlo. šaž i pschirodženeho čžerjenja ša nim hladaščtaj, a hašle jako bē šo wón jejnymaj woczomaj šhubil, knjes šurt i Budyščina rjekny: „šot šchtyrjoch twjerdych hrodow čžěškeho krala wón hiščeže šchtyri nadobne konje a dweju šlužobnikow wobšhowa. Budže to tež šejwicz mōž, tón šerbski prošcher? šrej jeho koni je čžiščičšča džžli jeho šamšna.“

Bjes dalščeje rosmłowy hačž k wobrubej lēšča jěchasčtaj, w kotrehož njepošrednej blisčocži šprewja bēžesche, na kotrejež pobrojaj najšwontnišči našhš šhocžebusa štoršasche. šad njej šo twjerdy hrod pošbēhomasche, w kotrymž runje šwēžy šašwēcžowachu, tak šo šo wołna jašnje blyšcžach.

ššchi tymle napohladže taj ryczerzej šwoje mjelcženje pschetorhnysčtaj, a tón se šhorjelza i wažnym hľadom na wyšoke našhšy a twjerdu murju praješche: „šwój šmój hižom někotry krōčž našhnikoj, šo je tole měšto twjerde hrodžiččžo; budže pak wono tež mōž tej šanonje trōžlacž, kotruž maju šušitojo šobu?“

„„šjes dwēla““ drubi šnapšchecžiwj; „„pschetož našhšy šu tak wyšoke, šo mōžesch jeno najšwontnišchu kromu murje šejady widžecz. Do njeje hodži šo po tajkim i čžěžka bresča šwutšelecž, pschetož našhšy šu psches mēru tołste a tyšžam šulow trōžlaju. Tež mnoholicžne štatne wēže došahaze šredki k wotwobaranju pošficžej.““

„šchšormowanje hodži šo jeno čžěžko do škutka štajicž“, šanš se šhorjelza pschida, pschetož mjes wobēmaj našhšpomaj je hluboša woda a runje tak tež mjes šnutškwonym našhšpom a murju. Dže-li w hołym polu wšcho k nješbožu, dha tola tudj hiščeže wštu šakumu namašamj.“

šod tutym krōtkim rošrēcžowanjom bēščtaj wobaj šprewju dozpiłoj, psches kotruž mōšt wjedžešche, kotrehož šrijedny džěl mōžesche šo horje ščžahnyčž, a došelž bē šlōžzo hižom šahadžalo, dha bēchu to hižom ščžinili. šotre šawolanje štražnika k měštu pschijnjēše, a na date hešlo čžahamj mōšt dele wješkotasche a zušbnikow psches njōn a psches wrotazpušččži, kotrejž šo bōřny wotewriču.

(šschichodnje dale.)

ššchelake i bliska a i daloka.

Na šože špēcže popołdnju w 2 hodž. šwjeczi šerbske pobocžne towaršstwo ša šwontowne mišionstwo šwój lētny šwjedžent w šlufšchu. Na šerbskej šožej šlužbje předuje k duchowny šojž i šudestez, na němškej k duchowny šeder i šudyščina. Na šamšnym dnju popołdnju w 2 hodž. šwjeczi tež šerbske pobocžne towaršstwo ša šnutškwonne mišionstwo šwój šwjedžent a to w žyřtwi w šošacžizach. še šerbskim předarjom budže tu k šarat šwikela i šaleschcz, i němškim k šarat šauffa i šošborka. Duž hotujče šo, lubi šserbja, tež wołonnych wošadow, rjanaj šwjedženjej šobu šwjecžicž a wopruiče tež dar lubošče ša šwjaty škutk mišionstwa. šohladajče won do polow, tak rjane tam šhwy šteja psches šože žohnowanje a wy nočžyli džžakownu šcherpatku temu šknjesej woczowacz ša jeho kralešstwo?

— ššřjedu po šwjedženju šwjateje šrojizy wotžerzi pošbocžne šustav-šdolšste towaršstwo šwój lētny šwjedžent w šudyšchinku. šo šwjedženju podamj hiščeže powjescž.